

X КАНДИ, ШРИ ЛАНКА

Пеша стигнах до центъра на знаменития град Канди – столицата на древното планинско кралство. Центърът беше пълна тъпня.

Жега в центъра на Канди

Канди

Помогах се, но бързо ми доскуча и питах един минувач къде може да се хапне вкусна храна. Помолих го обаче да ми препоръча заведение, където се хранят местни, а не туристи. Човекът се оказа услужлив и реши направо да ме заведе. По път ми разказа някаква заплетена история за това къде живеел, какво работел, колко деца имал и т.н. Историята не ме грабна и веднага я забравих. Ресторантчето изглеждаше прилично и се настаних на втория етаж. Поръчах си. Храната се забави изключително дълго. Беше гадна на вкус, но за сметка на това – скъпа. Не можах да я изям и я заряхах. Долу съответно ме чакаше нашият човек със заплетената история. Не могъл да си тръгне, докато не разбере доволен ли съм от ресторанта, който ми е препоръчал. Уверих го, че съм си облизал пръстите, и че по-вкусни зеленикави каши не съм вкусвал през живота си. Човекът остана доволен, сбогувахме се и се разделихме.

Втората задача беше да посетя храма, в който има зъб от Буда. Пред храма ми взеха хиляда и кусур рупии, както и джапанките. В замяна ми дадоха билет и малък компакт диск с картинка на храма, в който има зъб от Буда. Плочките пред храма се бяха напекли до червено и ми изгориха табаните. Това засили допълнително чувството на разочарование от тъпия център и гадната храна. В храма имаше златни орнаменти и мангалести будисти, които седяха на земята.

Орнаменти

Будисти

Имаше и туристи с фотоапаратчета. Попитах туристите къде е тоя прословут зъб, но те отвърнаха, че нямат представа. Будистите пък не ми обърнаха никакво внимание. Най-накрая един уредник ми каза, че сега е 3 часа, а зъба го показвали след 6. Направо побеснях. Съжалих горчиво за прахосаните рупии и изгорените табани. Тръгнах бързо да търся мястото, където може да се снима храма със зъб на Буда отвисоко.

Лутам се в търсене на изхода на злополучния храм, в който показват зъб на Буда след 6 часа

Най-накрая успях да изляза и попитах един тип къде е това място, където могат да се направят красиви снимки на храма от високо, каквито съм видял в Интернет. Той не знаеше и ме поведе към група паркирали туктуци. Шофьорите пообсъждаха оживено нещо на чепения си език и един млад ми каза, че ще ме закара на мястото, където има хубава гледка и мога да направя снимки от високо. На въпросното място се бяха насъбрали измамници, които ме обградиха.

Шриланкански измамници, които ме атакуваха с оферта да им купя боклуците

Снимките от високото място станаха отвратителни и нямаха нищо общо с тези, които бях видял в Интернет. Освен всичко измамниците бяха толкова досадни, че накрая си купих от тях две тенис-фланелки с изображение на слон.

Тръгнах пеша надолу, да търся супермаркет с бири. Подминах едни големи гипсови камбани или нещо подобно, както и туктук, на който пишеше "Че Гевара". Долу попитах три жени с чадъри къде има супермаркет. Те ми казаха да ходя по посока към ушев, там да свия вдясно и пак да питам.

Ушев

С малко лутане намерих супермаркета. Той беше просторен и прохладен и аз много се зарадвах, че ще си купя ледени бири. Обиколих го три пъти, но освен фиде, швепс и перилни препарати, нищо друго не намерих. Обърнах се към младежа, който сортира рафтовете и го помолих да ми покаже бирата. Младежът ме заведе до една тежка врата, която беше омотана с вериги и катинар. Отключи катинара и размота веригите. Зелениясали стълби водеха към мазе, осветено от мъждива лампа. Младежът ми посочи надолу. Аз тръгнах, а той трясна вратата зад мене и се чу дрънчене на вериги. Направо изтръпнах. Сега ще ме убият, защото искам да консумирам спиртно питие! Оказа се доста прозаично. В мазето имаше пункт за бира и космати мъжаги се бутаха пред касата. Аз си взех 6 големи бутилки и се измъкнах през някакъв друг вход, който излизаше изпод земята и се падаше на 30-40 метра от официалния вход на супер. Вече ми беше писнало жестоко от миризливия град Канди – столица на планинското царство, затова си взех един туктук и му казах да кара директно към квартирата с хубав изглед и просторно фоайе. На входа му оставих бакшиш и го спазарих да ме вземе рано сутринта и да ме закара до ботаническата градина.

Във фоайето вечеряха двама французи – гаджета. Аз опитах да се запозная с тях и да ги убедя да пием, но те се мляскаха и си отидоха в стаята да правят секс. Пробвах Интернета, но той беше толкова мижав, че не ставаше за ползване. Накрая реших да си пия сам и да се наслаждавам на гледката от прозореца. Пуснах си емблематичната сръбска песен "Появи се дуга" и пратих няколко възторжени пиански смс-а на приятелите в София.

На следващата сутрин туктукаджията ме чакаше пред входа и директно подкара към

прословутата ботаническа градина.

В огледалцето се вижда свежата физиономия на личния ми шриланкански туктукаджия

Ботаническата градина в град Канди безапелационно спечели приза за най-тъпо изживяване в красивата столица на древното планинско царство. Взеха ми пак 1000 рупии, а вътре – дървета. Абсолютно същите дървета като тия вънка. Помотях се с надежда да открия нещо интересно, ама ядец! Дървета, батенце. Чинари.

Най-накрая открих един въжен мост, та ходих да се полюлея на него, колкото да не съм капо.

Мост

Омерзен от цялата тази тъпотия, бързо изтичах навън, където заварих моя туктукаджия в компанията още няколко туктукаджии. Казах му да кара светкавично към нас, защото искам да си събирам куфарите и да се махам от това миризливо планинско царство.

По път обаче забелязах един интересен храм и спряхме, за да го разгледам.

Интересен храм

Събух джапанките и разгледах интересния храм

Макар че интересният храм беше много интересен, аз бях твърдо решен да си тръгна час по-скоро от града Канди. С туктука продължих до нас, където си събрах куфарите и директно подкарахме към гарата, за да хвана първия влак обратно към Негомбо.

Тлъст ушев ни бави по път за жп-гарата